

ПЪСЕНЬ НА ЛУННИТЪ ЩЕРКИ

Ти намъ си обречень,
Намъ, лунния снопъ,
Властителю вѣченъ
И немощень робъ!
На сѣне кърмихме
Душа ти съ тжги,
Ней пжтя възвихме,
Въ безкрайни джги.

Ти взори
Обръщашъ
Въ умори,
Въ копнежъ,
Но хладенъ
Прегръщашъ
И жаденъ
Зовешъ!

Заспивай полека,
Властителю нашъ,
Ще снемемъ тукъ всѣка
Вълшебния плащъ!
Ще спуснемъ сърце ти
Въ далечни води,
При първото цвѣте,
При първи звезди.